ČERVENEC 2019 č.19

SPOJ NÁS

V ÚMLUVĚ LÁSKY

INSPIRACE K 18. V MĚSÍCI PRO ŽIVOT ZE SCHÖNSTATTSKÉ SPIRITUALITY

JSI PRO MNE DAREM A CESTOU KE SVATOSTI

Milá schönstattská rodino,

poprosila jsem maminky z naší ligy, aby se podělily o zážitky a zkušenosti, jak vnímají a žijí říjnový proud, který nás od října 2018 do října 2019 nese, usměrňuje propojuje, obohacuje a pomáhá nám růst blíže k Bohu.

Růžena Jurečková,
Liga schönstattských maminek

Na začátek uvádím příspěvek osmdesátileté maminky, která prožila velmi těžký život:

„Díky za toto krásné motto! Každý z nás je členem velkého společenství lidí, které zahrnuje mnoho jedinců a všichni si neseme své dobré i špatné vlastnosti. Záleží na nás, jak toho druhého přijmeme. Zda pozitivně, (jak to dělával P. Kentenich), nebo se od něj odvrátíme. Přitom platí, že tak jako ‚ten druhý´ je pro nás nepřijatelný, tak můžeme být pro něj nepřijatelní i my. Upřímná snaha neodmítnout toho druhého, v klidu ho vyslechnout a přijmout (i když se nám příčí jeho názory i jednání) to vše pro nás znamená veliké přemáhání, vnitřní zápas i oběť – a to vše je cesta nesnadná, přesto cesta vedoucí k výšinám. Přitom ten nepříjemný ‚někdo druhý´ se tak pro nás stane darem a cestou ke svatosti.

Mnohdy poznáme lidi, kteří se nám zapsali do paměti něčím krásným, ale pak jsme narazili na jejich stinné stránky. I v tomto případě je takový člověk pro nás darem, protože nám nastavuje zrcadlo, ve kterém si uvědomujeme své vlastní chyby a provokuje nás k modlitbě za něj, aby dokázal se svými chybami bojovat.

Náš současný říjnový proud nás vede ke vzájemnému přijetí a tím k bližeské lásce – ‚Stáváme se pro druhé mostem k Bohu´ (P. J. Kentenich). Cítíte ten silný misijní náboj našeho současného říjnového proudu? Vždyť už jen poctivá snaha žít jej ve všednodenním životě, umožňuje Duchu Svatému ‚vanout tam, kam chce´ – rozmnožovat dobro v manželstvích, rodinách, farnostech, v celé naší společnosti.

Další maminky se ve svém příspěvku zamýšlí nad skutečností, že největším darem je pro každého z nás sám Bůh, který je našim milujícím Otcem, Spasitelem a Posvětitelem. Maminka, která byla v raném dětství osvojena, vnímá své adoptivní rodiče jako dar a píše:

„Čím jsem starší, tím více se mi stává, že pociťuji velkou vděčnost, že jsem vyrůstala v rodině, kde mi zprostředkovali život z víry.“

Jiná maminka: „Jsem šťastná, že mám víru, bez ní si život nedovedu představit. Tím, že mám MTA, mohu všechny problémy prožívat s Ní. A to je dar.“

Většina příspěvků od schönstattských maminek obsahuje vyznání:

„ …když jsem uslyšela nové motto, okamžitě mě napadlo: Panna Marii je pro mě tím darem a cestou ke svatosti.“

Anebo: „Velkým darem mi byla sestra Květa. Chtěla bych být do Panny Marie zamilovaná, jako ona byla… velkým darem mi byla návštěva v Schönstattě.“ … „Darem jsou mi ti nejbližší, a také každý člověk, se kterým se setkávám“ ….

Anebo: „Darem je mi má kamarádka Jožinka – svojí vírou a hloubkou.“

…Anebo: „Já se raduji a učím se radovat z lidí, kteří jsou mi posíláni… Ani to nestačím vstřebávat. Raduji se a jsem moc šťastná, že mne sestra Květa přivedla do Schönsttattského hnutí…. Raduji se ze svých dětí, ze svého manžela i z přírody. Bůh nám dal dary, ani si je všechny neuvědomuji….“

Anebo: „Říjnový proud: ‚Jsi pro mne darem a cestou ke svatosti´ a též motto maminek: ‚Milé dítě, nech se mnou vést a raduj se´ – jsou pro mne v této době velmi aktuální. Obojí mne pozvedá a povzbuzuje. Povzbuzení vidím hlavně v tom, že máme přijímat těžkosti všedního dne… protože ‚ani vlásek nám nespadne z hlavy´ bez Božího plánu. A v náručí Panny Marie se máme velmi dobře. Snažím se přijímat i to, že i ten nejbližší je mi darem a cestou ke svatosti - i když zároveň životním křížem. Přijímám též všechny, které mi Pán posílá do cesty. Jsem Bohu vděčná za rodinu, za děti, za kolegy, za nemocné v práci a za církev. Každého přijímám od Pána jako „duchovní květinu“ a vážu z nich „duchovní kytici.“ Také krásným darem od Pána je mi modlitba … snažím se s ní nakládat jako s pokladem, jako s darem. Jsem vděčná, že mohu skrze modlitbu být Bohu blíž, s Pánem rozmlouvat a napomáhat k hlásání Božího slova. Také se modlím za to, abych n e p o k a z i l a to, co ode mne Bůh žádá. Jsem vděčná za všechny, které mi Pán posílá do cesty a za které nesu zodpovědnost. Věřím, že s Božím požehnáním a v náručí naší milé Panny Marie se mi bude všechno dařit.“

Anebo svědectví jedné maminky, pro níž se stala darem a následováníhodnou cestou ke svatosti nevlastní babička:
„Jsi pro mě darem a cestou ke svatosti. Takovým darem a vzorem byla pro mě má babička. Milovala nás a věnovala nám velkou část svého života. Když musela maminka brzy do práce, opatrovala nás (mě a o tři roky mladší dvojčata) nejen doma, ale i celé léto na chatě. Tehdy tam ještě nebyla elektřina a voda se pumpovala ze studny ručně. Vařila nám na sporáku na dřevo, pekla vdolky a my stále přibíhali pro další a další. Měla s námi neskutečnou trpělivost. Když celé dny pršelo a nemohli jsme ven, hrála s námi Člověče nezlob se, vyprávěla a četla nám. Teprve teď, když mám vlastní vnoučata, oceňuji a obdivuji její péči a lásku, kterou nám dávala. Chtěla bych být pro ně taky takovou trpělivou babičkou a s pomocí Panny Marie i darem."

Jiná maminka popisuje, jak ji nový říjnový proud inspiroval více si všímat i drobných dárků, které nám Bůh posílá jako situace-náhody, či jako konkrétní osoby, za které se naučila být Bohu vděčná:

„V poslední době jsem si dávala pozor na dárky z ‚nebe´. A že jich nebylo málo. Dostáváte rádi dárky? Já ano, zvláště v obtížné situaci.
Jeden den - bylo to v pátek, kdy mě nečekalo nic příjemného, jsem těch dárků dostala opravdu hodně.

1. Měla jsem jet k lékaři autobusem. Ale syn se mně nabídl, že mě vezme autem.

2. V čekárně bylo asi osm lidí, já jsem se měla informovat na výsledky z laboratoře a pak jít k dalšímu lékaři. Sestra otevřela dveře a hned mě volala, bylo to úžasné, protože jsem na ultrazvuk měla dostatek času.

3. Zašla jsem si oddechnout do cukrárny a tam jsem potkala paní, která bydlí 50 km od nás a se kterou jsem toužila si pohovořit, ale neměla jsem na ni kontakt. Vyměnily jsme si telefonní čísla a krásně jsme si popovídaly. No, není to DAR??

4. Večer jezdívám na mši svatou - půl hodiny autobusem. Bylo vedro, byla jsem unavená, přijela jsem od lékařů v poledne. Vůbec se mně nechtělo, ale s Boží pomocí jsem nechuť překonala, abych mohla poděkovat. Poděkovat za dárky a DARY, které dostáváme a mnohdy si jich ani nevšimneme.
Je darem, že s pomocí Boží a MTA můžeme jít cestou k OTCI.

Některé maminky uvádějí konkrétní těžké životní situace, ve kterých si plně uvědomily – navzdory utrpení, které je (nebo bude) s tím spojeno - že i toto, co prožívají (nebo k čemu do budoucna řekly své svobodné „ano") je pro ně dar a cesta ke svatosti. Cituji z jejich svědectví:

„Moje cesta ke svatosti vedla přes dar, který by málokdo nazval darem:
U mého vnuka zjistili lékaři schizofrenii. V takové situaci se moje rodina s velkou důvěrou obrátila k Bohu o pomoc. Vnukova diagnóza nás tak rychle a účinně přivedla do Boží blízkosti. Doufali jsme v Jeho milosrdenství. Bůh nám dal velkou důvěru, se kterou jsme vše překonali. Dnes je z vnuka krásný, soběstačný a pilný student. Prožívám svůj život z celého srdce s Pannou Marií. Manžel mně brzy umřel. S Pannou Marií jsem dokázala vychovat děti. Teď už mi nohy i zrak neslouží, jak bych si přála, a to je pro mě velmi těžké. Ale i to beru jako dar a cestu ke svatosti."

,,JSI PRO MĚ DAREM A CESTOU KE SVATOSTI – hned mě napadlo: Panna Maria je pro mě darem a cestou ke svatosti. Když jsem nad tím později přemýšlela, uvědomila jsem si, že to ale může být jakákoliv událost, nebo člověk v mém životě, jenž mě posune o něco blíže, správným směrem na mé životní cestě. A takovým človíčkem bezesporu pro mě je můj vnouček Štěpánek. Narodil se s Downovým syndromem mé dceři, jako třetí dítě. Jeho narození jsem očekávala v modlitbách, s láskou a vírou v pomoc Boží. Dcera i se zetěm museli podstoupit nespočet vyšetření, kde byli neustále upozorňováni na možná rizika.
Po určitém čase lékařům oznámili, že další vyšetření si již nepřejí, protože si své dítě stejně vzít nenechají. A tak se i stalo. Narodil se chlapeček, který se stal sluníčkem pro celou naši rodinu a myslím, že nejen pro ni. Dcera tehdy řekla panu primáři, že mu po roce života chlapečka napíše, jak všechno zvládají a prožívají. Myslím, že velkým zadostiučiněním pro ni bylo, když ji pan primář upřímně poděkoval za email a vyslovil prosbu, jestli by mohl její dopis dávat číst maminkám, které se rozhodují, zda si dítě ponechat, či ne. Viděla jsem v tom tehdy výchovu a působení naší Matky Panny Marie."

„JSI PRO MĚ DAREM A CESTOU KE SVATOSTI - Nevím, jestli je toto moje cesta ke svatosti, ale asi teprve bude. Můj manžel nás opustil, když bylo našim dětem 7 a 5 let.
A teď - po 26 letech - se chce vrátit, hlavně kvůli vnoučátkům, aby si je užil. Je vážně nemocný a tak si říkám, že ho nemůžu a ani nechci odmítat, aby se s vnoučátky stýkal. Tak si myslím, že moje cesta bude hlavně o trpělivosti, přijetí, odpuštění a lásce."

K zamyšlení:
- *Jsem dost vnímavý/á k darům a dárkům, které mně Bůh denně posílá?*
- *Každý večer si chci připomenout dary, které jsem v ten den dostal/a a poděkovat Bohu za ně.*
- *Snažím se být darem pro druhé?*

Vydává Schönstattské hnutí a texty všech čísel tohoto měsíčníku Spoj nás v úmluvě lásky je možné si stáhnout na www.schoenstatt.cz